

— „И азъ развихъ си бучката
Расперихъ си вѣнецътъ.“

— „И азъ, извика ружката,
Сжмъ весела и нова!“

— „Азъ, кликна теменужката,
За китка сжмъ готова!“

И радватъ се подъ ясното
Небе и си бърборатъ
За слънцето прѣкрасното,
Лазурътъ и просторътъ,

За блѣскътъ на зорницата,
За шароветѣ прѣсни,
За Майя, за росицата,
За славеитѣ пѣсни.

Поклатихъ азъ главата си —
Туй племе празношумно
Пожалихъ го въ душата си —
И казахъ остроумно:

О бѣднички създания
На двѣ три лучи ясни,
Вий нѣмате съзнание
До колко сте нещастни!

Вий день цѣфтите въ дракитѣ, —
И мрете непознати;
Защо ви сж тезъ накити
И шарове богати?

Вий зло на умъ не туряте,
И радвате се, бѣдни!
А жегитѣ? а буритѣ?
А стжпкитѣ зловредни?